

Saturs

Priekšvārds 10

Grāmatas vēsture

Saistītais abats 14

Akmeņu nogāze 16

Grāmatas sargātājs 23

Grāmata

1. nodaļa Mirdads atklājas patiesā gaismā un runā par šķidrautiem un zīmogiem 33

2. nodaļa Par Radošo Pasauli. *Es* – visu lietu Avots un Centrs 35

3. nodaļa Svētā Trīsvienība un Ideālais līdzsvars 38

4. nodaļa Cilvēka būtība – Dievs autiņos 39

5. nodaļa Dieva Vārds un Cilvēka vārds 40

6. nodaļa Skolotājs un kalps. Brāļi izsakās par Mirdadu 43

7. nodaļa Maikajons un Naronda naktī runā ar Mirdadu, kurš liek saprast, ka tuvojas plūdi, un lūdz tiem būt gataviem 44

8. nodaļa Septiņi mūki meklē Mirdadu patvērumā, kur viņš brīdina viņus par soļiem, kas sperti tumsā 48

9. nodaļa Ceļš uz dzīvi bez sāpēm. Brāļi grib zināt, vai Mirdads ir Šķirsta Slepēnais pasažieris 51

10. nodaļa Par tiesāšanu un Tiesas dienu 51

11. nodaļa Mīlestība – Dievišķais likums. Mirdads norāda uz naidu divu brāļu starpā un arfas skaņu pavadībā dzied himnu jaunajam Šķirstam 54

12. nodaļa Par radošo klusumu. Pat vislabākā runa ir tikai meli	59
13. nodaļa Par lūgšanām	61
14. nodaļa Divu erceņģeļu un divu arhidēmonu saruna par Cilvēku, bez laika dzimušo	65
15. nodaļa Šamadams lūko izraidīt Mirdadu no Šķirsta. Skolotājs runā par aizvainojumu un to, ko nozīmē būt aizvainotam, par to, kā pasaulē saglabāt Svēto Sapratni	68
16. nodaļa Par aizdevējiem un parādniekiem. Kas ir nauda? Rustidionam tiek piedots viņa parāds Šķirstam	71
17. nodaļa Šamadams mēģina uzpirkt brāļus, lai viņus pārvilinātu savā pusē cīņā ar Mirdadu	74
18. nodaļa Mirdads zina par Himbala tēva nāvi un apstākļiem, kādos viņš nomira, un runā par Nāvi. Laiks – lielākais krāpnieks. Laika rats	75
19. nodaļa Loģika un ticība. Atteikties no sevis – sevi apstiprināt. Kā apturēt Laika ratu? Smiekli un asaras	78
20. nodaļa Kur mēs dosimies pēc nāves? Grēku nožēla	80
21. nodaļa Visvienotā Griba. Kādēļ notiek tas, kas notiek, un tad, kad notiek?	82
22. nodaļa Mirdads atbrīvo Zamoru no viņa noslēpuma un runā par vīrišķību un sievišķību, laulību un atturēšanos un par Atjaunoto Cilvēku	85
23. nodaļa Mirdads izdziedina Simsimu un runā par vecumu	90
24. nodaļa Vai ir likumīgi nogalināt, lai paēstu?	94
25. nodaļa Vīnakoka svētki. Gatavošanās svinībām. Skolotāja pazušana svētku priekšvakarā	97
26. nodaļa Mirdads dedzīgi uzrunā viesus, kas atnākuši uz svētkiem, un atbrīvo Šķirstu no mirušās nastas	99

Grāmatas vēsture

Saistītais abats

Piena kalnu dziļumā, uz Altāra smailes, stāv drūms templis. Reiz tas tika dēvēts par Šķirstu. Laiks to nav saudzējis, un jau drīz šai vietā atradīsies vien drupas. Šķirsta rašanās vēsture ir izgaisusi gadsimteņu tumsā, tikai nostāsti vēsta, ka tas uzradies šeit īsi pēc Grēku plūdiem.

Par Noasa šķirstu ir stāstīts neskaitāmi daudzās teikās. Reiz tveicīgā vasaras dienā, sēdēdams kalna paēnā, vienu es dzirdēju no kāda vietējā kalnieša.

Daudz gadus pēc Grēku plūdiem Noass kopā ar ģimeni, kas ap to laiku jau bija stipri pieaugusi, nonāca pie Piena kalniem. Tur bija auglīgas ielejas un ūdeņiem bagātas upes, un klimats bija maigs. Viņi nolēma apmesties uz dzīvi vienā no ielejām.

Juzdams, ka viņa dienas ir skaitītas, Noass paaicināja dēlu Semu, kura domas arvien izcēlās ar dziļumu un cēlumu, un sacīja:

– Ak, mans dēls! Tā raža, kam vecums tāds pats kā tavam tēvam, ir vairāk nekā bagāta. Nu jau pēdējais stats gaida savu sirpi. Tu un tavi brāļi, un jūsu bērni, un jūsu bērnbērni no jauna apmetīsieties uz dzīvi uz pamestās zemes, un jūsu sēklas kritīs kā smilšu graudi jūrā, jo tā solīja Kungs. Tomēr manu dienu norietā viena doma mani plosa neatkāpdamās. Ļaudis jau drīz aizmirsīs par Grēku plūdiem, par miesas dziņām un dūsmām, kas bija iemesls šim sodam. Tie aizmirsīs arī par šķirstu un ticību, kas palīdzēja mums piecus tūkstošus un vienu simtu dienu, cīnoties ar dūsmu dziļumu, kas alka atriebes. Par Jauno dzīvi, kuru nesa līdz sev mūsu ticība, vairs neatcerēsies neviens, kaut arī pašī kļūs par tās dēliem. Lai tā nenotiktu, es lūdzu tevi, ak, mans dēls, uzcel altāri visaugstākajā šejienes kalnu virsotnē un nosauc par Altāra smaili. Tad ap to uzcel ēku, kas izskatītos kā šķirsts, tikai daudzkārt mazāku, un nosauc par Šķirstu. Pie šī altāra es vēlos vēl pēdējo reizi izteikt pateicību Visaugstākajam. Es iedegšu uguni, bet tu, lūdzu, sargā un uzturi, lai tā degtu mūžīgi! Šī māja kļūs par svēto patvērumu nelielai izredzēto cilvēku grupai. Tiem allaž jābūt deviņiem – ne vairāk un ne mazāk, un sāks tie sevi dēvēt par Šķirsta brālību. Kad kāds no viņiem nomirs, Dievs tūdaļ citu atsūtīs vietā. Viņi nepametīs templi līdz pat savu dienu beigām,

dzīvodami nošķirti un pildīdami mūsu Šķirsta paražas. Uzturot Ticības uguni, lūgsies viņi Visaugstāko mācīt viņus patiesības ceļā un lūgsies par ikvienu no brālības. Izdzīvot viņi spēs no ticīgo ziedojumiem.

Uzmanīgi uzklausījis katru tēva vārdu, Sems jautāja, kādēļ viņiem jābūt *deviņiem*, ne vairāk un ne mazāk. Atbilde skanēja:

– Mans dēls, deviņi – tāds bija to skaits, kuri valdīja Šķirstā.

Sems varēja saskaitīt tikai astoņus: viņa tēvs un māte, viņš pats ar sievu un vēl divi viņa brāļi ar sievām. Tādēļ tēva vārdi šķita vēl jo vairāk dīvaini. Noass, manīdams dēla apmulsumu, turpināja:

– Atklašu tev lielu noslēpumu. Devītais pasažieris iezagās kuģī slepus. Par viņu zināju tikai es, un tikai es varēju viņu redzēt. Viņš bija mans stūresvīrs. Nejautā man vairs neko, bet neaizmirsti uzbūvēt istabu arī viņam. Tāda ir mana griba, Sem, un tev tā jāizpilda.

Sems darīja visu, kā tēvs vēlējis. Kad Noass pameta šo pasauli, bērni viņu apglabāja šķirstā zem altāra.

Laika ritumā Šķirsts sāka saņemt ticīgo ziedojumus. To bija vairāk nekā nepieciešams, lai izdzīvotu. Ar katru gadu tempļa bagātības auga. Mūki iegādājās zemi, zeltu, sudrabu un dārgakmeņus.

Pirms vairākām paaudzēm, kad nomira viens no deviņiem brāļiem, pie klostera vārtiem piekļāvēja kāds svētceļnieks un lūdza viņu uzņemt brālībā. Pēc nelaužamas tradīcijas viņš tai pašā mirklī bija jāpieņem, jo bija pirmais, kurš piesitis pie tempļa vārtiem pēc brāļa nāves. Bet brālības vecākais izrādījās ietiepīgs un cietsirdīgs. Viņam nepatika svētceļotāja izskats: neapauts, noplīsis un savainots. Vecākais viņam atteica, aizbildinoties, ka tas nav cienīgs kļūt par viņu brāli. Svešinieks tomēr uzstāja, lai viņu pieņem. Vecākais sadusmojās un pavēlēja nekavējoties vākties projām, taču svētceļnieks nekustēja ne no vietas. Nekas cits neatlika, kā pieņemt viņu par kalpotāju. Vecākais vēl ilgi gaidīja, kad liktenis atsūtīs jaunu brāli nomirušā vietā, taču neviens neieradās. Tā pirmo reizi Šķirsta vēsturē svētnīcā sāka dzīvot astoņi brāļi un viens kalps.

Pagāja septiņi gadi. Brālības bagātība nebija salīdzināma ne ar vienu citu. Dievnama zeme jau sniedzās jūdzēm tālu visapkārt. Vecākais bija laimīgs un sāka izrādīt svētceļniekam labvēlību.

– Tu atnesi Šķirstam veiksmi! – viņš piecājas.

Tomēr, beidzoties astotajam gadam, viss izmainījās. Agrāk tik mierpilno brālību pārņēma naidpilnas noskaņas. Vecākais visās neveiksmēs vainoja svētceļnieku un nolēma sūtīt viņu prom no tempļa, bet bija jau par vēlu. Mūki, svētceļnieka vadīti, vairs nepakļāvās noteikumiem,

Grāmata

Jūsu priekšā ir *Mirdada grāmata*, ko pierakstījis Naronda, jaunākais un pēc pakāpes zemākais no brāļiem. Šis ceļrādis ir bāka un debesis tiem, kas meklē izeju aiz robežām.

Visi pārējie – lai piesargās to lasīt!

1. nodaļa.

Mirdads atklājas patiesā gaismā un runā par šķidrautiem un zīmogiem

Naronda: – Tai vakarā astoņi mūki sanāca kopā pie pusdienu galda. Vienā pusē klusēdams stāvēja Mirdads, gaidot, kamēr pārējie nostāsies otrā pusē.

Viens no brālības izseniem likumiem bija cēsties pēc iespējas retāk lietot vārdu *Es*. Brālis Šamadams bija lepns ar saviem panākumiem vecākā amatā. Viņš mums izklāstīja daudzus skaitļus – kā pierādījumu tam, ka stipri palielinājis mūsu bagātību un nodrošinājis ar to Šķirsta stāvokli. Taču viņš pārāk bieži izmantoja nevēlamo vārdu. Brālis Maikajons viņam par to aizrādīja, un iedegās karsts strīds. Runa bija par šī likuma mērķtiecību un no kurienes tas cēlies – vai to lēmis tēvs Noass vai arī mūsu pirmais brālis Sems. Sākās savstarpēji pārmetumi, kas pārgāja vispārējā apjukumā, kura laikā daudz tika pateikts, bet maz – saprasts.

Vēlēdamies visu pārvērst jokā, brālis Šamadams zobgalīgi vērsās pie Mirdada:

– Starp mums atrodas kāds, kurš ir varenāks par pašu ciltstēvu. Mirdad, rādi mums ceļu no šī vārdu labirinta!

Visi paskatījās uz Mirdadu. Liels bija mūsu pārsteigums un liksme, kad pirmo reizi pa septiņiem gadiem viņš atdarīja savas lūpas!

MIRDADS: – Šķirsta brāļi! Jūsu izsmieklis radīja ierosmi Šamadamā, un tā nevilus izsauca svēto lēmumu. Ienākot Šķirstā, Mirdads jau izvēlējās gan vietu, gan stundu – tieši šos apstākļus, kad vērsies viņa lūpas un kritīs šķidrauts, un jūsu un pasaules priekšā pavērsies viņa būtība.

Septiņiem zīmogiem Mirdads bija slēdzis savas lūpas, septiņiem šķidrautiem slēpa savu seju. Tas viss tika darīts tālab, lai viņš varētu skotlot gan jūs, gan pasauli, kad būsiet gatavi pieņemt viņa mācību par to, kā raisīt lūpas, no acīm nomest plīvuru un kā jūsu pašu labad atvērt jūs debess lieglaimes pilnībā, kas jau pieder jums un kas esat pēc būtības.

Jūsu acis sedz šķidrauts, un tā dēļ, lai kur ar' vērstu savu skatu, jūs neredzat nekā cita, kā vien šķidrautu.

Vārdi ir tikai lietas, kas iestrēgušas zilbēs un burtos.

Kā jūsu lūpas, kas ir vien zīmogojums, var paust jebko bez šabloniem?

Ar šķidrautu var skatu aizsegt, bet nevar tikt tam cauri.

Mēle noslēgs, bet neatbīdīs bultu.

Nav vajadzības gaidīt no tiem ko vairāk, jo viņu būtība – būt daļiņai no ķermeņa. Tāds ir viņu darbs, un ķermenim tie pieder.

Aizseguši un aizzīmogējuši mūs, viņi aicina uzzināt, kas slēpjās aiz šķidrauta, un atvērt aizbīdīto bultu.

Vai gribat zināt, kas ir aiz šķidrauta? Tad jums vajadzīgas citas acis – ne tās, ko plaksti un skropstas klāj.

No šabloniem jums izbēgt palīdzēs citas lūpas – ne tās, ko zinām mēs tik labi.

Ar to tad arī sāciet – iemācieties ar īstajām acīm redzēt lietas īstajā gaismā. Lai redzētu, kas slēpts aiz šķidrauta, jāskatās nevis ar acīm, bet cauri tām.

Ar to tad arī sāciet – iemācieties pareizi runāt pareizā valodā. Lai paustu vārdus, kas meklējami dziļi, vadiet valodu ne ar mēli un ne ar lūpām, bet caur tām jums jārunā.

Kad sāksiet redzēt pareizi un runāt pareizi, pamanīsiet – neko citu, vien sevi pašu, un vārdos sevi sāksiet paust. Gan vārdā, gan aiz tā – it visā piederošs, aiz visa apslēpts, atrodies tikai tu pats, gaisrēģis un teicējs.

Ja pasaule vēl arvien būs noslēpums, tad tikai tādēļ, ka pats tu esi noslēpums. Ja labirintam runa līdzināsies, tas tālab, ka pats tu esi labirints.

Aiz sevis notikumus, vērojumus atstājiet un mainīt nemēģiniet. Jo notikumi tādi izskatās, kā izskatās, vien tālab, ka paši šķietam tas, kas šķietam. Tie neredz, nerunā – jūs paši apveltāt tos ar skatu, valodu. Ja, jūsprāt, kāds ir rupjš, tad paskatieties uz sevi. Ja kāda izskats šķiet atbaidošs vai neglīts, tad savā acī skabargu meklējiet.

33. nodaļa.

Ak, Nakts, tu nepārspējamā dziedone!

Naronda: – Kā vientuļš klaidonis, kas izdzīts no dzimtajām mājām, sapņo atgriezties tēva paspārnē, kur pavadījis savas dzīves gaišākās stundas, tā arī mūsu sirdis skuma un tiecās uz patvērumu. Ziemas vēji bija aizputinājuši alu ar sniegu, un ilgi vēl, kamēr kupenas nenokusa, mēs nevarējām tur ieiet.

Atnāca pavasaris. Reiz naktī, kad debesis jau kļuva lēnīgas un skaidras, bet vēja elpa – silta un pilna ar smalku plaukstošu lapu aromātu, Skolotājs aizveda mūs uz patvērumu. Kopš dienas, kad Mirdadu nogādāja Betāras cietumā, šurp neviens nebija nācis. Astoņi plakani akmeņi stāvēja puslokā. Šķita, ka tie ir sailgojušies pēc mums.

Mēs katrs ieņēmām savu ierasto vietu. Pilnmēness noraudzījās no augšas, pārlīdot pāri mūsu sejām, pāri Skolotāja lūpām, gatavs uzklaut sīt ikkatru viņa nenovērtējamo vārdu. Arī mēs saasinājām dzirdi, gaidot, kad Mirdads bildīs kādu vārdu. Bet viņš klusēja.

Šai naktī savu pārkonīgo dziesmu dziedāja kāds kalnu ūdenskritums, ar troksni gāzdamies no klints uz klinti. Laiku pa laikam līdz mums nonāca pūces klaigas un nepārtraukta circeņu čirkstināšana.

Aizturējuši elpu, mēs sēdējām klusumā. Beidzot Skolotājs pacēla galvu, atvēra acis un vērsās pie mums.

MIRDADS: – Ak, brāļi! Cik rāma, brīnišķa un gaiša ir šī Nakts! Mirdads grib, lai jūs dzirdētu tās neparasto dziesmu, tās balsi uzklausītu. Nakts ir brīnumaina dziesminiece!

No tumšām spraugām pagātnē, no gaišām pilīm, ko ceļ nākotne, no mākoņiem, no Zemes dziļēm tās balss atvirmo un nepārtrauktā vilnī skrien līdz pašiem tālākajiem Visuma nostūriem. Varena kā kalnu ūdenskritums tā griež sev līdzī virpulī. Atveriet savas ausis, lai varat dzirdēt!

Tas, ko Dienas rosība nevērīgi sagrauj, nesteidzīgā Nakts, kas zina savu darāmo, atkal uzceļ. Viņa ir burve. Nudien, pat zvaigznes un mēness slēpjas no Dienas gaišuma. Tas, ko Diena gremdē izdomu un liekulības purvā, Nakts apdzied visapkārt aizturētā ekstāzē. Pat augu naksnīgie sapņi dzied vienotā un saskanīgā korī.